

Arrest

nr. 253 141 van 20 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten K. VANWESER en G. JOOSTEN
Paalsesteenweg 81
3580 BERINGEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANWESER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 7 juli 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn minderjarige zus met de Spaanse nationaliteit.

Op 8 december 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die in een bijlage 20 ter kennis zijn gebracht. Deze beslissingen luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.07.2020 werd ingediend door:

Naam: [Z.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: [xx.xx.1999]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 07.07.2020 gezinshereniging aan met zijn minderjarige zus, zijnde [Z.O.A.], van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie: ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Armenië [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 24.06.2016

- verblijfskaart Spanje [...] op naam van betrokkene

- onvertaalde Spaanse documenten: echter, gezien deze attesten niet werden vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, kunnen ze niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 07.01.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres in België waarop ook de referentiepersoon gedomicilieerd werd op 19.12.2019 doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene en de referentiepersoon sedert januari 2020 tot op heden op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet

automatisch tot gevolg dat hij ook ten - laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon werd niet aangetoond. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering, volstaat het niet dat zij is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien een concreet voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft of behoudt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.3. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker op 12 januari 2021 een nieuwe aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde referentiepersoon en op dezelfde rechtsgrond. Verzoeker betwist dit niet.

Door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van dezelfde Spaanse referentiepersoon, heeft verzoeker uitdrukkelijk zijn wil te kennen gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan verweerder teneinde deze ervan te overtuigen zijn standpunt, dat hij heeft geuit naar aanleiding van een vorige aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. De vernietiging van de op 8 december 2020 genomen weigeringsbeslissing kan slechts tot gevolg hebben dat verweerder een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van verzoeker. Verweerder is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat hij andermaal door verzoeker werd gevat. Het indienen van een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn minderjarige zus houdt aldus een gewijzigde omstandigheid in waardoor verzoeker niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang.

Op de terechtzitting hierop gewezen, betoogt verzoeker dat hij beroep heeft aangetekend om te vermijden dat de bestreden beslissingen definitief in het rechtsverkeer aanwezig zouden blijven. Wanneer hem wordt gevraagd welk voordeel een vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf verzoeker nog kan opleveren, stelt hij hierop niet te kunnen antwoorden.

Met dit betoog worden aldus geen argumenten naar voor gebracht die afbreuk kunnen doen aan de voorgaande vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat een eventuele nietigverklaring van de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden hem nog een concreet voordeel kan opleveren en hij bijgevolg nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van deze beslissing.

Bijgevolg is het beroep tot nietigverklaring, nu verzoeker niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“Artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Verzoeker leest in de bestreden beslissing dat hij niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon behoort. Dit is uitermate eigenaardig aangezien verzoeker samen met zijn ouders als minderjarige van Armenië naar Spanje is verhuisd. In Spanje werd vervolgens zijn minderjarige zus op 31 oktober 2012 geboren. Verzoeker maakt dus reeds sinds de geboorte van zijn minderjarige zus deel uit van het kerngezin. Alleen heeft hij de “pech gehad” om niet in Spanje te zijn geboren, zoals zijn minderjarige zus.

Nu verzoeker samen met zijn gezin naar België is verhuisd, zou hij ineens geen deel meer uitmaken van het kerngezin, hetgeen volledig incorrect is. Verzoeker behoorde al tot het kerngezin alvorens zijn minderjarige zus, in Spanje, werd geboren.

Verzoeker is, als minderjarige, steeds zijn ouders gevolgd van Armenië naar Spanje en vervolgens naar België.

Er werd geen rekening gehouden met zijn situatie en zijn belangen.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven en bepaalt:

“Art. 8.

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 EVRM.

Verzoeker is, als minderjarige, met zijn ouders mee moeten verhuizen naar Spanje. Hij maakte al, voor de geboorte van zijn minderjarige zus in Spanje deel uit van het gezin. Verzoeker heeft zijn minderjarige zus, met de Spaanse nationaliteit opgevoed samen met zijn ouders. Hij heeft haar zien opgroeien tot het meisje die ze vandaag is. Hem nu het recht van gezinsleven ontzeggen, dit terwijl hij eerder geboren is dan zijn minderjarige zus en eerder deel uitmaakte van het gezin, kan niet. Zijn ouders, die eveneens ouder zijn van zijn minderjarige zus, wordt het recht op gezinsleven (terecht) niet ontzegd. Verzoeker kan dit recht niet worden ontzegd.

Bijgevolg schendt de beslissing artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.”

3.2. Verweerder beantwoordt dit middel in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Waar verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden. Verzoeker wijst enkel op het feit dat hij sedert de geboorte van zijn zus samen met haar en zijn ouders woont, doch blijft in gebreke bewijzen van afhankelijkheid voor te leggen. Derhalve kan worden gesteld dat verzoeker niet zonder meer aantoonde dat hij een gezinsleven heeft met zijn minderjarige zus in de zin van artikel 8 EVRM. (cfr. RVV nr. 60.618 d.d. 29 april 2011)

Waar verzoeker een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert toont hij niet aan in welke mate het Bestuur dit artikel geschonden zou hebben, temeer nu de bestreden beslissing hieromtrent als volgt motiveert:

[...]

Verzoeker toont niet aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.”

3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij

moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *'fair balance'* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- dan wel privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De Raad bezit niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en kan niet zelf een belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bewoordingen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat verweerder betwist dat verzoeker een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in België. Zo motiveert hij als volgt:

“Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon werd niet aangetoond. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

Verweerder stelt aldus dat verzoeker niet behoort tot het kerngezin van zijn minderjarige zus en dat hij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn zus of de overige gezinsleden aantoonde.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift echter dat hij altijd deel heeft uitgemaakt van het gezin van zijn minderjarige zus, maar ook van het gezin van hun gemeenschappelijke ouders. Hij wijst erop dat hij als minderjarige zijn ouders is gevolgd van Armenië naar Spanje, dat in Spanje in 2012 zijn minderjarige zus is geboren en dat het gezin uiteindelijk van Spanje naar België is verhuisd. Hij merkt tevens op dat zijn ouders in België een verblijfsrecht hebben dat is afgeleid van dat van hun minderjarige dochter met de Spaanse nationaliteit.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in beginsel de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn: het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

In het geval van jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht heeft het EHRM evenwel in verschillende gevallen aanvaard dat hun relatie met hun ouders of *“andere nauwe familieleden”* nog steeds als een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd (EHRM (Grote Kamer) 23 juni 2008, Maslov, § 62; EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi, § 26; EHRM 26 september 1997, El Boujaïdi, § 33; EHRM 29 januari 1997, Bouchelkia, § 41). In andere woorden, bij jongvolwassenen die geen eigen gezin hebben gesticht, wordt de eis van *“bijkomende elementen van*

afhankelijkheid” niet meer specifiek gesteld wanneer er voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn tussen de jongvolwassene en zijn ouders of “*andere nauwe familieleden*”.

Op het ogenblik van de afgifte van het bestreden bevel was verzoeker 21 jaar oud. Hij woont minstens sedert januari 2020, op een moment dat hij 20 jaar was, samen met zijn ouders en zijn minderjarige zus in België. Gelet op zijn jonge leeftijd, het gebrek aan een eigen gezin en het gegeven dat hij nog samenwoont met zijn ouders, kan er wel degelijk worden aangenomen dat verzoeker als jongvolwassene dient te worden beschouwd en hij nog hechte en effectief beleefde banden heeft met zijn ouders. Aldus dienden er, in tegenstelling tot wat verweerder in de bestreden beslissing heeft gesteld, niet noodzakelijk nog ‘*bijkomende elementen van afhankelijkheid*’ te worden aangetoond. Verzoeker maakt wel degelijk een beschermenswaardig gezins- of familieleven met zijn ouders aannemelijk. Bijgevolg diende verweerder een concrete belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM, quod non in casu.

Verzoeker maakt met zijn betoog aannemelijk dat in het bestreden bevel onvoldoende rekening is gehouden met zijn concrete situatie en met al zijn belangen. De opmerkingen van verweerder in de nota aangaande verzoekers gezinsleven met zijn minderjarige zus doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Verzoekers ouders verblijven tevens op legale wijze in België en aldus diende een onderzoek plaats te vinden naar verzoekers gezinsleven met zijn ouders. In de bestreden beslissing werd dit gezinsleven echter betwist omdat er geen ‘*bijkomende elementen van afhankelijkheid*’ werden aangetoond. Uit rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat een beschermenswaardig gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen mag worden aanvaard, zonder dat er nog specifiek bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten worden aangetoond, indien het meerderjarig kind een jongvolwassene is, nog geen eigen gezin heeft gesticht en er voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn. Er blijkt geenszins dat met dit gegeven rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een voldoende zorgvuldig onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM blijkt niet, zodat de aangevoerde schending van dit verdragsartikel dient te worden aangenomen.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De overige middelen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Verzoeker heeft daarnaast een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is opnieuw grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Aangezien er grond is tot nietigverklaring van een van de bestreden beslissingen, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS